

BIBLIOTEKA
SHTETIT

SH-1
86.

KOSTAQ DUKA

THJESHTESI

POEZI

SH-1
886.

KOSTAQ DUKA

THJESHËSI

poezi

12.164

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Tirazhi 1500 kopje Format 70x100/32 Stash: 2204-72

Shtypur Drejtoria Qendrore Poligrafike
Shtypshkronja «Mihal Duri» — Tiranë, 1976

PORTRETI I SHQIPËRISË

Portreti yt Shqipëri

nuk janë vetëm kurorat me agrume,

toka me pambuk dikur moçalishte,

shtatet e lartë të uzinave,

pallatet e lumturisë së punëtorëve.

Portreti yt

është fytyra e punëtorit, që s'iu nda 24 orë

makinës,

I tha: Ndal! bllokadës.

Është fytyra e kufitarit,

që mbi shpinë mbarti tokë,

në mal mbolli grurë,

Është fytyra e kufitarit,

nga të ftohtit i ngriu gjaku,

por syri s'ju mbyll kurrë.

Portreti yt Shqipëri,
është zemra rinore që rreh tek pleqtë
e thinjur.

Është gjoksi i zbukuruar me dekorata
i heronjve të punës,
lapidari i Qemalit, i Ademit, i Shkurtës,
janë ditët e qeshura të dy milioneve.

PËR MËMËDHENË S'HESHTI KITARA

Në netë të ftohta pushtimi,
befas për dashurinë heshti kitara.
Dritareve të vajzave,
s'trokisnin tingujt e ndjenjave të zjarrita.

E prapë,
diku të sigurtë, gishtrinjtë rrëshqisnin mbi tela.
«Për mëmëdhenë... për mëmëdhenë»
në prag muzgjesh të kuqëremta.

Për mëmëdhenë,
s'heshtën kitara,
për mëmëdhenë
sëmbon zemra.

«Për mëmëdhenë...»

dridhet plaku

«Për mëmëdhenë...»

malet janë pranë — djalit i zjen gjaku.

DUAJINI ATA SY, FËMIJË

Veterani i hequr, pak i kërrusur e ka
shkelur atë mal.

Dimri ka qënë i egër,
Në atë majë dëbore ja copëtoi gishtrinjtë,
tek mbante mbi shpinë një shok të plagosur,
sytë iu dëmtuan nga një minë.

Duajini ata sy fëmijë,
që sot mjegullën e muar për borë.

Puthini me dashuri,
ata sy,

që në shenjestrën e pushkës s'kanë
gabuar kurrë.

FJALA E PLAKUT BOROVAR NË DITËN E DJEGIES SË BOROVS

(*Miço Lazit*)

Flokëthinjur,
mbi një pirg gurësh të hirnosur Miçua
i fliste vehtes, të rënëve dhe botës:

Mjerimi
më flaku përtej deteve,
ndërtova pallate e faltore nëpër botë.
Rri rrëzë grataçielave
më rëndonte keq çekani e mistria në torbë,
më përlotëte sytë kujtimi i shtëpisë
së vogël, të gurtë në Borovë.

Këto vite të egra,
kur bota e gjithë digjet në flakë,
në fshatin e lindjes erdha.

Rinia ime,
është rrukullisur në kurrizin e dalë të pleqërisë.
Erdha,
çekanin, mistrinë e zemrën të prek një ditë në
plloçat
e gurta të shtëpisë.

Flokëthinjur,
mbi një pirg gurësh të hirnosur,
Miçua i fliste vehtes, të rënëve të botës,
ku je o plaka ime e urtë?
Flokëverdhët të rrethuan me flakë.
S't'u ndodha pranë,
kur ishte ende nuse,
s't'u ndodha pranë kur u thinje,
s't'u ndodha pranë kur më ike.

Flokëverdhët
të rrethuan me flakë,
se ishe nënë e trimave.
Në mal me djemtë partizanë,
kur u dogje na u prenë gjunjët,
vetiu gishtrinjtë u mblodhën grusht,
vetiu gishtrinjtë shkrepën pushkën.